

## Divina Tragedie - Cântul XII

Adrian Erbiceanu

---

Eram, pe "Olymp", o simplă vîtă,  
Ținând în mâini mănușchiul de puteri;  
Un Hercules, scăpat de sub lăcătuș,

Ce plimbă moartea către învieri,  
Ros de ndoieli, sperând să regăsească,  
Pierdută, calea zilelor de ieri...

Nimic n-ar fi putut să mă opreasă  
Și cine-ar fi ndrăzni să se opună  
Puterii care se porni să crească,

Sporind în clocoț și stârnind furtună  
Pe vastele alei, de "Zei" prescrise,  
Pe cei de rând anume să-i supună?

Eram pe "Olymp"! – un vis descins din vise,  
La care-atâți ar fi voit să ajungă –  
Zăgăuiți la porțile-i închise.

Ținându-mi strâns "averea" într-o pungă,  
Eu mă plimbam pe largile-i culoare,  
Cu o placere ce-o doream prelungă.

La doar un pas de imortalizare,  
Cu chipul strălucind ca-ntr-o oglindă,  
Treceam pe lângă "Zei", în conspirare,

Nemaișând nimic să mă surprindă.  
Era doar vanitatea mea crescută,  
Sau lumea de afară, suferindă?!...

Rătăcitor prin "ántica redută",  
În brațe cu "armura" cea străveche,  
Mi-era ființa-ntreagă străbătută

De niște forțe fără de pereche...  
Când, "croncănit", m-am scuturat amarnic,  
Ca oaia când se scutură de streche:

- „Am prevăzut că visul nu-i zadarnic;  
Răsplata va veni cum se cuvine.  
La ușa mea, te voi numi "ușarnic".

# POEZII ONLINE

---

Dar, nu te fuduli printre "jivine",  
Că ăştia "te ucide" pe la spate,  
Mai rău ca "agenturili" străine.

Fă-ți, din nimica, oportunitate,  
- Din "vânturi" cum atâți își fac avere -  
Și adă-mi semnul de loialitate!"

Oare să-l duc? Tii, ce frumos mi-l cere!  
Achile l-a pierdut de-o veșnicie,  
Iar El îl vrea, mărindu-se-n putere,

C-o ispiti vagă de simbrie?!  
Deci, truda mea - ajunsă la scadență -  
Cum aş putea s-o dau pe veresie?!

Dacă am dovedit obediență,  
Și-am fost, de-atâtea ori, samaritean,  
E, doar, că n-am crezut că am potență

Prin mine să mă văd... olympian!...  
(Din urmă "vocea" mă urmă vagmistru:  
„Ești "advansat"... la grad de... căpitan!")

La „căpitan”?... O notă-ntr-un registru?...  
Cu-“armura” ce extatică mă-mpinge,  
Pe scara “Zeilor”? Pot fi “Magistru”!...

Decis - s-ating ce nu se poate-atinge  
De cei îngenunchiați, în prosternare -  
Și cu voință unică de-a-nvinge,

Am apăsat pe clanță la intrare.  
Surprins, cu mâna încă pe desagă,  
Buzna am dat în plină adunare.

(Pentru o clipă viața mea pribegieă  
- Fulgerătoare trecere prin vreme -  
S-a derulat, topindu-se, întreagă.)

„Îi am pe toți în mâini, de ce m-ăs teme?  
De ce să-i las să-și numere arginții?  
Acum e-acum! E timpul! Clipa gême

Să mă înalț cum mi-au prezis părinții!...  
- „Întoarce-te mai iute “căpitane”  
Că, altfel, au să te mănânce “Sfinții”!...“

# POEZII ONLINE

---

„La naiba! Şi comenzi şi microfoane!  
E liber cine vrea să te asculte...  
Eu sunt sătul de sfaturi şi ciolane;

Nu-mi trebuie nici grade nici insulte!  
Stăpân fiind pe forţa ce dezbină  
Pot declanşa, în jurul meu, tumulte!”

Şi c-o sfidare, neaoş-carpatină,  
Fără să pierd o clipă de gândire,  
M-am deşirat sub conul de lumină:

- „Hei, Voi!, cei "condamnaţi" la nemurire,  
De-o lege strâmbă, nejustificată,  
Contând pe "haita" josnică la fire!

Vă-nvinuiesc de crimă şi, pe dată,  
- Puterea ce-o dețin, mă-ndreptăşeşte -  
Să vă aduc legaţi la judecată!”

O linişte, cum rar se pomeneşte,  
Un gol născut, ce prevestea furtuna,  
Cuprinse-ntreaga sală, ca-ntr-un cleşte.

Întocmai ca pe când trăia... "Străbuna".  
Eram acolo - vajnică salvare! -  
Să ciopârtesc, înverşunat, cununa

"Gângavilor" ajunsi, prin usurpare,  
Mai sus decât au fost, cândva, "Titanii".  
Şi cum eram, peste mai mari, Mai Mare,

Puteam să le gătesc de petrecanii  
Ori să-i arunc pe toţi de-a berbeleacul,  
Aşa cum ei făcură cu "tiranii"...

Dar, cum îmi descifrasem zodiacul,  
Voind "puterea" mea cu toţi s-o vadă,  
Am rupt sigiliul, zguduindu-mi veacul!...

Dă pe ei, Doamne, o Mineriadă!\*

\*MINERIADĂ: Festival de cântece şi dansuri, de origine carpatină, la care premiile se împart cu bâtele. Organizatorii, „necunoscuți”. (n.a.)